

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Janou Graňákovou, advokátkou se sídlem Štefánikova 10, 737 01 Český Těšín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2014, č. j. KUZL-79060/2013, sp. zn. KUSP-79060/2013/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje (dále též „žalovaný“) ze dne 3. 1. 2014, č. j. KUZL-79060/2013, sp. zn. KUSP-79060/2013/DOP/Ti, bylo v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) rozhodnutí Městského úřadu Uherské hradiště (dále též „správního orgánu I. stupně“) ze dne 6. 11. 2013, č. j. MUUH-OD/82600/2013/PRCHJ změněn následovně: Ve výroku o vině se slovní spojení „± 3 %“ nahrazuje slovním spojením „± 3 km/hod.“ a slovní spojení „§ 18

odst. 4“ se nahrazuje slovním spojením „ustanovení § 4 písm. c)“. Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v jeho zbytku potvrzuje, tj. zbylá část výroku o vině, výrok o sankci i výrok o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku zůstávají beze změny.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 20. 6. 2013 v 10:00 hod. v obci na silnici II/497 v ulici u domu č. p. ve směru do centra řídil nákladní motorové vozidlo zn., RZ: nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Městské policie Uherské Hradiště naměřena rychlost jízdy 83 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 80 km/hod. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích dopravním značením B20a „nejvyšší dovolená rychlost“ na 40 km/hod. překročil nejméně o 40 km/hod. Tím porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 citovaného zákona, neboť jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a více, za což mu byla uložena dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 citovaného zákona a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a ust. § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) pokuta ve výši 7.000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce v žalobě ze dne 15. 1. 2014 doručené Krajskému soudu v Brně téhož dne vyslovil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, namítl, že při výsledku dne 1. 10. 2013 mu bylo sděleno správním orgánem, že bude uvědoměn, kdy se bude moci seznámit s podklady rozhodnutí, navrhopat důkazy a posléze teprve bude ve věci rozhodnuto. K výsledku se dostavil dne 1. 10. 2013, nebyl však informován v souladu s ust. § 36 správního řádu a § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, nebyl rovněž vyrozuměn o tom, k jakému datu hodlá správní orgán vydat rozhodnutí ve věci. Z uvedených důvodů navrhl proto zrušit přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 10. 3. 2014 nesouhlasil s obsahem žaloby, neboť měl za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a že i způsob vedení řízení byl zcela v mezích ust. § 36 správního řádu.

Stěžejní a vlastně jedinou námitkou v žalobě proti rozhodnutí žalovaného je skutečnost, že správní orgán I. stupně mu neumožnil realizovat právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. K této otázce se však žalovaný podrobně vyjádřil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, takže pouze zopakoval, že žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na termín dne 1. 10. 2013. Vypovídal po poučení a po seznámení s podklady ve správním spisu. Správní orgán poté již žádný důkaz neprováděl a ani do spisového materiálu nezařazoval žádnou listinu, na níž by stavěl svoji správní úvahu v následně vydaném rozhodnutí ve věci. Žalobce tedy věděl, že je ukončeno dokazování nejpozději dne 1. 10. 2013, když v předvolání na toto jednání byl upozorněn, že na závěr má možnost se

k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit, což v souvislosti s předchozím poučením o právech podle ust. § 36 správního řádu, nedoplňováním dalších podkladů do spisového materiálu a seznámení s celým spisem mu poskytlo reálně a vědomě uskutečnitelnou možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit. Vypovídal tak při znalosti veškerých podkladů pro rozhodnutí. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce v postavení obviněného dne 1. 10. 2013 vypovídal 2x, nejprve sám, poté po telefonické konzultaci s právníčkou, kdy jeho výpovědi byly diametrálně odlišné. Nejprve uvedl, že všeho lituje, že si nevšiml značky. Závěr protokolu obsahoval informaci, že dokazování je skončeno. Protokol nepodepsal (ve spise je založen s popisem „původní protokol“), v němž vypověděl, že dopravní značku viděl, ale že spěchal domů k nemocné dceři. Zde již příslušný odstavec o výslovném ukončení dokazování chybí. Žalovaný však považuje za dostačující, pokud byl žalobce poučen o svých právech před tímto ústním jednáním, a to v předvolání, kde je tato skutečnost výslovně a adresně uvedena. Vyjádření či výhrady žalobce k tomu, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu bez toho, že by konkrétně specifikoval, ať již v podaném odvolání, nebo v následné žalobě, co konkrétně nemohl v řízení před prvostupňovým orgánem uplatnit, jsou zcela bez významu. Na základě uvedeného žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Ve správním spise se nachází úřední záznam sepsaný městem, Městská policie ze dne 20. 6. 2013, úřední záznam – oznámení dopravního přestupku Odboru dopravy, č. j. MR-MUUh-MP/47992/2013/sukup ze dne 3. 7. 2013, záznam o přestupku ze dne 20. 6. 2013, ověřovací list č. 78/13 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem K22 dne 17. 4. 2013, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr AD9, výrobní číslo 05/0120 byl ověřen a lze jej používat k měření silničních vozidel. Konec platnosti ověření byl stanoven dne 16. 4. 2014. Dále se ve spise nachází výpis z evidenční karty řidiče ze dne 26. 9. 2013 potvrzující, že k uvedenému datu má žalobce 8 záznamů v přestupku, aktuální stav bodového hodnocení = 6 bodů. Dne 11. 9. 2013 bylo doručeno žalobci zahájení řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání dne 1. 10. 2013. V rámci předvolání byl poučen mimo jiného i dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, v předvolání bylo výslovně uvedeno, že na závěr ústního jednání dne 1. 10. 2013 mu bude dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění písemnou nebo ústní formou do protokolu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 1. 10. 2013 vyplývá, že žalobce vypovídal po poučení a po seznámení se se spisovým materiálem. Závěrečný odstavec protokolu o ústním jednání ze dne 1. 10. 2013 obsahuje následující sdělení: „dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, byla obviněnému dána možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a dále byl obviněný seznámen s ukončením shromážděných důkazů, kdy ve věci bude vydáno rozhodnutí“. Dne 6. 11. 2013 č. j. MUUh-OD/82600/2013/PrchJ Spis/ 10119/2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dle kterého byl žalobce uznán za popisovaný skutek vinen dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a byla mu uložena dle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 citovaného zákona pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce podal odvolání ze dne 29. 11. 2013, doplněné podáním ze dne 4. 12. 2013. Žalovaný ve věci rozhodl dne 3. 1. 2014, č. j. KUZL-79060/2013, sp. zn. KUSP-79060/2013/DOP/Ti, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Žaloba není důvodná.

Zásadní spornou otázkou, která je i stěžejní žalobní námitkou, je argumentace žalobce, že správní orgán I. stupně mu neumožnil realizovat právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, nebylo proto náležitě ze strany správního orgánu postupováno dle ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a ust § 73 odst. 2 zákona o přestupcích.

V souvislosti s procesním právem účastníků správního řízení navrhopvat správnímu orgánu důkazy a s tím, jak má správní orgán podle zákona s takovými návrhy účastníků naložit, lze poukázat na rozhodnutí Ústavního soudu (nález č. j. I ÚS 729/2000 ze dne 8. 12. 2005, Sb. n. u. ÚS sv. 39, ročník 2005, sp. 369, č. 224/2005), které se k této otázce vztahuje. Přestože se jedná o rozhodnutí, které se konkrétně dotýká soudu, lze závěry v něm uvedené vztáhnout i na správní řízení. Ústavní soud uvedl, že „ve své judikatuře již mnohokrát vyslovil, že zásadám spravedlivého procesu, vyplývajícím z Listiny základních práv a svobod nutno rozumět tak, že ve spojení s obecním procesním předpisem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejich provedení pro zjištění svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotně právním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. proč je pro základ svých skutkových zjištění nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučinil, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny základních práv a svobod (srov. např. již nálezy sp. zn. III. ÚS 61/94, II. ÚS 127/96 a III. ÚS 95/97, Sbírka nálezu a usnesení Ústavního soudu svazek 3, nález č. 10, svazek 7, nález č. 3 a svazek 8, nález č. 76). Tzv. opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost; z toho ovšem na druhé straně nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl. Obecný soud je povinen a současně také oprávněn odpovědně zvážil, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné

stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhu stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů však neznámá, že by soud měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí, a které nikoliv, nebo o které opře své skutkové závěry a které opomene“. Závěry uvedené v tomto rozhodnutí mohou být inspirativní i pro správní řízení. Z obsahu připojeného správního spisu vyplývá, že již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně byl žalobce řádně poučen ve smyslu § 36 odst. 1 a 3 správního řádu i § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. To znamená, že při ústním jednání dne 1. 10. 2013 vypovídal po poučení a po seznámení se spisovým materiálem. Tétož poučení se mu opakovaně dostalo i v rámci ústního jednání, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání. Žalobci se tak dostala informace o tom, že správní orgán ukončil obstarávání podkladů rozhodnutí, že byly obstarány veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a jediným úkonem, který správní orgán v řízení učiní, bude vydání prvoinstančního správního rozhodnutí. Soud proto dospěl k závěru, že je třeba vyloučit, že žalobce objektivně nemohl vznést žádnou námitku, která by byla způsobila vyvrátit obsah či pravost každého z podkladu rozhodnutí, nebo vyvrátit jejich relevantnost k předmětu správního řízení upozorněním na jiné pro věc rozhodnější skutečnosti.

Optikou tohoto náhledu má soud za to, že účel ust. § 36 odst. 1 a 3 správního řádu byl naplněn, neboť žalobce dne 1. 10. 2013 vypovídal po poučení a po seznámení se spisovým materiálem. Správní orgán následně žádný důkaz neprováděl, do spisového materiálu nezařazoval žádnou listinu, na níž by stavěl správní úvahu v následně vydaném rozhodnutí ve věci. Žalobce tedy byl obeznámen, že je ukončeno dokazování nejpozději ke dni 1. 10. 2013, když v předvolání na jednání byl upozorněn na to, že na závěr má možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit, což v souvislosti s předchozím poučením o právech podle ust. § 36 správního řádu, nedoplňováním dalších podkladů do spisového materiálu a seznámení s celým spisem mu poskytlo reálně a vědomě uskutečnitelnou možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit. V této souvislosti soud cituje i z judikatury Nejvyššího správního soudu, sice rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As 17/2010-11, www.nssoud.cz, dle kterého „ust. § 36 správního řádu by bylo na místě v případě, pokud by byly po ústním jednání ještě shromážděny další podklady pro rozhodnutí. Tak tomu v daném případě však nebylo.“ V daném případě všechny shromážděné podklady byly založeny ve spise, k žádnému dalšímu shromáždění a doplňování podkladů pro rozhodnutí nedošlo.

Z výše uvedených důvodů soud proto neshledal žalobní námitku důvodnou, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. března 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová